

Alma Nurun Ahını

– AliKemal · 22 Ağustos 2015

NUR:

Balıkçı malzemelerini bir önceki günün akşamından hazırlamaya başlamıştın.

“Ben de gelsem ya seninle balık tutmaya,” dediğimde, hiç ummadığım halde, “olur,” demiştin. Hayatımda ilk kez balık avına gidecektim. Heyecanlı bir macera olacaktı bu, benim için. Bu heyecanımdan yararlanıp istediğin her şeyi yaptırmıştın bana.

Mayıs'ın ilk cumartesisiydi. Sabah erkenden balıkçı çantayı motosikletine yükledikten sonra, dört başı mamur bir kahvaltı sofrası hazırlamıştım, karnını iyice doyurmuşsun.

Ağzındaki baklayı son çayını içerken çıkartmıştın: “Karıcığım, seni balığa götüremeyeceğim!”

“Neden?” diye sormuştum.

“Madran Barajı'na gideceğim,” demiştin. “Orası dağın başı.”

Saf saf, “İssiz olsun. Yanımda sen varsın ya, korkmam ben,” demiştin.

“Mesele ıssızlık değil; mesele, oraya serseriler balık avına geliyor ve içki içip sarhoş oluyorlar...” diyerek bana bir fıkra anlatmıştın: “Üç sarhoş, ıssız bir sahilde, karı koca turistlerin karşısına çıkmışlar. Yere bir çember çizmişler ve erkek turisti içine koyup, bu çemberin dışına çıkma, yoksa seni öldürürüz diye tehdit etmişler. Sonra da, üçü birden kadın turiste tecavüz edip, çekip gitmişler. Zavallı kadıncağız pejmürde bir halde kocasının yanına döndüğünde ne görse beğenirsin? Adam, kıkır kıkır gülmekteymiş... Tabii kadın iyice sinirlenerek, gözlerinin önünde bana tecavüz ettiler, sen ise arsız arsız gülüyorsun, diye azarlamış adamı. Adam ise gayet pişkin, ama karıcığım, bana şu çizginin dışına çıkma, yoksa seni öldürürüz dedikleri halde, tam üç kere çıktım çizgiden de görmediler enayiler, demiş...” Kendin anlatıp kendin gülmüştün bu iğrenç fıkraya, sonra da, “beni de çizgi içine koyuverirler sonra,” diyerek motosikletini çalıştırıp binmiştin. Eline cep telefonunu tutuşturmak istediğimde, bu defa da, “ikide bir arar durursun, rahatımı bozarsın, istemem...” diyerek almamıştın.

Öyle kızmıştım ki, “kıcını başını kırar da gelirsin inşallah!” diyerek beddua ettiğimde, bana gülerken tam gaz, çekip gitmiştin.

Sana kızgınlığının geçmesi için uzunca bir zaman geçmesi gerekmişti ki, telefon çalmaya başlamıştı.

Baktım, yabancı bir numaraydı. Tereddüt ederek açmıştım.

Karşıdaki ses, senin eşim olup olmadığını sorduktan sonra, “eşinizin bacağı kırıldı, biz buradan kendisini, 112 ambulansı ile Ayvalık Devlet Hastanesine yolladık. Siz de sağlık karnesini alarak hastaneye gidin,” demişti.

*

KEMAL:

Evet, uyluk kemiğim kırılmıştı.

Baraj gölü kıyısında beğendiğim bir yer bulup eşyalarımı indirmiştim ve oltamı hazırlamıştım. Hafif rampalı bir yerd. Suya çok yakın bir yerde toprağa batmış halde bulunan bir taş parçasının üstüne basarak, oltamı savurmaya yeltendiğimde, topraktan kurtulup kayan taş dengemi bozunca popomun

üstüne düşmüştüm. Suyun içine düşme kaygısıyla kendimi geriye doğru düşürdüğümde, 'çıtırt' diye kemiğin kırılma sesini de duymuştum. Düştüğüm yer suya sıfır noktasındaydı ve suya doğru kaymaya başlamıştım; kendimi o haldeyken sabit tutmam ve geriye çekmem de mümkün olmuyordu. Suyu düşüğümde ise çıkmam kesinlikle mümkün olamazdı. Boğulurdum. Bulduğum yerden yüz metre kadar ileride balık tutan iki kişi vardı."İmdat!" diye bağırmağa başlamıştım. Adamlar duymuştular. Koşturarak gelip, tam da suya kayarak düşmek üzereyken elimden tutup, belki de son saniye içinde suya düşmekten kurtarmıştılar. Sonra da, kendi cep telefonlarıyla 112'den ambulans çağırmışlardı ve sana ulaşmışlardı. Onlara, motosikletimin anahtarını teslim edip, motosikletimi ve balık takımlarımı Altınova'daki, motosiklet tamircisi arkadaşşıma götürüvermelerini rica etmiştim...

NUR:

Telefon gelip de, bacağının kırılarak hastaneye kaldırıldığını duyunca, aklıma hemen beni götürmediğın için ettiğim beddua gelmişti. O bedduayı ettiğim için kendimden nasıl nefret ettiğimi anlatamam. Sağlık karnesini alıp hızla evden çıkmıştım. Durağa ulaştığımda, taksi, dolmuş, ne denk gelirse binecektim, ama hiç biri, bir türlü geçmiyordu. Kuş olup da uçmak vardı... Dolmuş geldiğinde binmişim. Bu defa da yol bitmek bilmemişti.

Hastanenin acil servisine ulaştığımda, kapıdaki görevli, nereye gittiğimi sormuştu. Ona, "eşimin bacağı kırılmış ta," diyerek izah ederken, o, "haa, şu, balıkta kendi balık olan adam mı," diyerek röntgende olduğunu söylemişti. Gülmüştüm ağlanacak haline.

Röntgen odasına yaklaştığımda, ortalığı senin çığılıkların doldurmaya başlamıştı. Odaya daldığımda doktor, "Sen Allah belanı versin Nurten misin?" diye sormuştu. Ben gelmeden az önce, geciktiğimi düşünerek, "nerede kaldın Nurten, Allah belanı versin Nurten..." diyerek bağırıyormuşsun. Geldiğimi görür görmez, bana , "ayakkabımın tekini bul," diye bağırıştın. Kırık bacağındaki ayakkabıyı bacağını hafifletmek için doktorun çıkartıp yanı başına koymuş. Çok acı çektiğın görölüyordu. Bağırmağın için bahane arıyordun her halde. Doktorun, "bize bacağına elletmiyor, film çekemiyoruz. Şu tablayı bacağının altına yerleştirmemiz için yardımcı olun," dediğinde, film tablasını yerleştirmeme izin vermiştin ve bu arada hiç bağırılmamıştın.

Filmde, uyluk kemiğinin adeta un ufak olduğı görölüyordu.

Doktorun, uyuşturduktan sonra, diz kapağının altından kaval kemiğine çaktığı bir çiviye ağırlık bağlamıştı. Bu ağırlığın, kırık yerleri birbirinden ayırmasıyla, sanırım ıstırap veren sinirlerin rahatlamış, yapılan uyuşturucu iğnelerin de katkısıyla, sen bağırmağın kurtulmuşsun.

Ameliyatın yeterli bir yoğun bakım ünitesi bulunmadığından Ayvalık'ta değil, İzmir'de yapılacaktı.

Ambulansla üç saatlik bir yolculuk yaparak İzmir'deki o berbat hastaneye ulaştırılmıştık.

Altışar kişilik koğuşlarda yatırılmış acılı hastaların tek yardımcısı, Allah'tı...

Yatırılışının dördüncü günü ameliyat edilecektin. O geceyi aç, susuz geçirdikten sonra, sabahın köründe gelen hastabakıcılar ameliyat elbiseni giydirerek götürmüşlerdi ameliyathaneye. Götürülürken gözlerin dolmuştu. Benimle ve çocuklarımızla, "hakkınızı helal edin," diyerek helalleşip öyle girmiştin ameliyathaneye... Bacağınan ölümcül olmayan bir ortopedik ameliyat geçirecektin, ama KOAH'tın ve aşırı kiloluydun, ameliyatın riskli oluşu bunlardan dolayıldı.

Neyse ki, ameliyatın bitmiş, ayılma odasından da çıkartılmıştın ve artık eskisinden de sağlıklıydın.

Üç gün sonrasına kadar.

Üç gün sonra hastabakıcılar, yatağından sedyeye aktarıp, röntgen çektirmeye götüreceklerdi; ama o kadar eğitimsiz ve o kadar sorumsuzdular ki, seni yere düşürmüşlerdi. O andaki çılgınlığın hala kulağımda... Öyle bağırta bağırta ikinci denemeye sedyeye alınmış ve filme götürülmüştün Düşmenin darbesiyle kırık kemikler takılan platinden kurtulmuşlardı; yani yeniden kırılmışlardı...

Tabii, ikinci defa ameliyata alınmıştın.

Her şeyde bir hayır vardır derler ya, ikinci ameliyatında platin çubuğun daha kalitelisiyle ve uzunuyla değiştirilmesi belki hayırlı olmuştu...

Bu ameliyattan sonra, yirmi beş gün daha kalmıştık aynı hastanede ve sen yirmi altıncı gün, kötü hizmete olan tahammülünü yitirerek, kendini imza vererek zorla taburcu ettirmiştin.

Bizi Sarımsaklı'daki evimize götürecek bir özel ambulans aramaya başlamıştım. Elektrik düğmesinin kenarına iliştirilmiş bir kartvizitteki özel ambulans servisiyle temasa geçerek adamlarla görüşmek istemişim. Beyazlar giyinmiş bir doktor ve yardımcısı güler yüzle gelerek, ambulansa sana refakat edeceklerini söyleyerek benimle pazarlık yapmışlardı. Bu görüntü karşısında onlarla anlaşmamak mümkün değildi.

Sen de lüks bir ambulansla, acı çekmeden yolculuk yapacağını umarak mutlu olmuşsun.

Eşyalarımızı hazırlayarak bana gösterilen ambulansa yerleştirmiştim. Adamlar, seni de sedyeye getirip ambulansın içine sokmuşlardı ve kapıları kapatmışlardı bile. Bir ambulansa olması gereken hiçbir şeyin olmadığı sahte bir ambulanstı bu... Ne doktor, ne hastabakıcı, ikisi de buhar olup kaybolmuşlardı. Hareket ettiğimizde, şoföre sormuştum onları. Yoldan alacağız diyerek neredeyse İzmir çıkışına kadar getirmişti bizi. Yoldan alınan kimse olmayınca itiraz etmeye başlamıştım.

Şoför, zavallı bir adamdı.

Bizi hastaneye geri götürmesini, yoksa paralarını vermeyeceğimi söylediğimde, telefon ettiği patronundan şu talimatı almıştı: "At şerefsizleri ambulansa yol kıyısına da, gel!"